

са се с Харизанов^{IX} в Берлин. Казал, че не ще може да дойде, защото политич. събития го теглили в Полша и обратно в България. Толкова само знам.

А твоята операция все ме тревожи. – Трябва ли ти да „размишляваш“ по този въпрос. Докторите какво казват, че трябва да се направи? Хайде, целувам те горещо.

Л[иза]

12.

Paris, le 5. X. 28

Ето, видиш ли, мили Ваньо, защо аз вярвам на своите предчувствия. – Имало защо да не спя, да се безпокоя, да бъда в едно такова нервно, дори болезнено състояние. – И все си казвах – нещо става, – но какво? Дори почнах да мисля, че изобщо в България стават някакви събития. А сега – по-лучих току-що твоето писмо, и всичко си обясних. – Обърни внимание: – на 19 м. м. когато ти си ми писал малкото писъмце, и си постъпил в болницата – в същия ден аз ти писах едно писмо, в което на края ти казвах, че настроението ми е лошо, че съм казала на познатите, че заминавам за един месец. – И наистина, от тогава – до днес, не съм се виждала абсолютно с никого, освен със зъболекарката, разбира се. Тук, поне, когато искаш да не виждаш никого, можеш. – Работих си, четох, ходих на разходка из хубавите паркове, потънали в златото на последните есенни дни.

Денят, как да е, минаваше. Но нощем, – просто почнах да се боя, като си лягам: Обзема ме някаква мъка, става ми тежко, и цяла нощ не мога да спя. – И четох до 3-4 часа.

Когато минаха дни, и писмо от тебе не идеше, почнах да се безпокоя още повече. – И си мислех: ако е здрав, добре, и не ми пише често, както до сега, – ще ми е мъчно, но ще знам, че има с какво толкова да си изпълни времето, че да не намери 1 ч. за мене да ми пише... От друга страна, ти ми обещаваше, че когато се решиш на операция, ще ми пи-

^{IX} Иван Харизанов – адвокат и политически деец.